

GEPOLITINĖ ATEITIS IR LIETUVOS UŽSIENIO POLITIKA

Ministro pasisakymas Lietuvos ambasadorių suvažiavimo metu 2022 metų rugpjūčio 29 dieną

Beprecedenčių iššūkių metai

Kai buvusio britų premjero Haroldo Macmillano jaunesnis kolega paklausė, kas jam, kaip premjerui, kėlė didžiausių sunkumų, jis atsakė: „Events, my dear boy, events.“ Įvykiai, kurie patys, neprašyti ateina iš išorės.

Kartais aš jį labai gerai suprantu.

Per praėjusius metus itin daug laiko ir jėgų skyrėme suvaldyti krizėms, kurias kūrė ir į kurias mus įstumti bandė autoritariniai režimai. Kiekviena iš jų pasirodydavo kaip naujas, bauginantis, precedento neturintis išmėginimas, už kurį didesnį sunku tuo metu buvo įsivaizduoti, – ir čia pat nublankdavo iš paskos ateinančios naujos krizės bangos akivaizdoje.

Tie krizės ir iššūkio momentai mus dažnai įtumdavo į naują, neištirtą politinio veiksmo teritoriją. Juose buvo išbandomos – ir išgrynintos – mūsų vertybės. Jie vertė ugdytis bei įgyti naujus ir mobilizuoti užmirštus įgūdžius. Turėjome nepaprastai greitai, dinamiškai ir kūrybiškai veikti, kad neleistume krizės bangoms mūsų užlieti.

Pirmiausia Baltarusijos valdžia užgrobė Ryanair lėktuvą, siekdama areštuoti du jaunos aktyvistus, kurių likimai, deja, amžinai liks sulaužyti. Tuo metu toks civilinės aviacijos institucijų panaudojimas siekiant nešvarių režimo politinių tikslų atrodė sukrečiančiai įžūlus agresijos aktas.

Atsakydami į Ryanair lėktuvo pagrobimą turėjome ne tik skubiai akredituoti atstovą prie Tarptautinės civilinės aviacijos organizacijos ir kovoti dėl tikslaus, politiškai nenuglaistyto organizacijos raporto apie pagrobimą, bet ir operatyviai bei ryžtingai veikti demokratinių šalių sostinėse, gindami nuo dezinformacijos tikrąją įvykių versiją, telkdami paramą greitoms ir kardinalioms sankcijoms prieš Lukašenkos režimą.

Išsyk po to sekė Minsko suorganizuota hibridinė migrantų ataka prieš Lietuvą, vėliau – Lenkiją bei Latviją. Vėlgi, kai Lietuvos sieną kasdien kirsdavo šimtai nelegalių migrantų, organizuotais tinklais ir skrydžiais tikslingai atgabentų iš Artimųjų Rytų, toks migracijos srautų suginklinimo veiksmas atrodė precedentų beveik neturintis iššūkis, keliantis neatremiamą naštą valstybės institucijoms.

Minskui pradėjus siųsti migrantų srautus, tai buvo pirmiausia diplomatinis mūsų dėl naratyvo: ar didžiosios Europos sostinės ir Briuselis vertins tai kaip jau Europoje anksčiau matytą pabėgėlių krizę – ar kaip hibridinę ataką pasitelkiant migrantus? Reikėjo aktyvių diplomatinių pastangų, kad mūsų partneriai suprastų, jog tai, kas vyksta prie Lietuvos sienų, nėra 2015 m. pabėgėlių krizės pasikartojimas, bet Lukašenkos režimo vykdomos hibridinės agresijos veiksmas. Lygia greta turėjome skubiuoju būdu megzti glaudžius ryšius su Irako vyriausybe, kad bendromis jėgomis stabdytume migrantus vežančius skrydžius ir tartumės dėl Irako piliečių grąžinimo. Tai, kad Lietuvai pavyko grąžinti į tėvynę proporcingai daugiau irakiečių migrantų, negu bet kuriai kitai ES šaliai, pirmiausia yra aktyvios diplomatijos pasiekimas.

Dar nespėjus hibridinės migrantų atakos iššūkio suvaldyti, prasidėjo prieš Lietuvą nukreipta Kinijos ekonominio teroro kampanija, nes išdrįsime solidarizuotis su Taivano žmonių lūkesčiu gyventi laisvai ir demokratiškai. Kinijos rinka buvo uždaryta lietuviškoms prekėms – vienu metu Lietuva

netgi buvo pašalinta iš pasaulio valstybių sąrašo Kinijos muitinės registro duomenų bazėje. Antrinėmis sankcijomis su Lietuva santykių turinčioms įmonėms netgi bandyta išmesti Lietuvą iš globalių gamybos ir vertės kūrimo grandinių.

Susidūrę su beprecedenčiu Kinijos ekonominiu spaudimu, labai praktiškai įsisąmoninome, kaip svarbu veikti sutelktai, kad išsaugotume taisyklėmis grįstą pasaulio tvarką ir užkirstume kelią bet kokios formos prievartai – ar karinei, ar ekonominei. Kinijos ekonominės prievartos priemonės, nukreiptos prieš visą ES ir jos bendrąją rinką, mūsų diplomatijos dėka sulaukė atsako. ES užėmė tvirtą ir principingą poziciją, klausimą dėl Kinijos vykdomo ekonominio šantažo prieš Lietuvą keldama aukščiausiu lygiu ES ir Kinijos viršūnių susitikime. Europos Komisija dėl šio ekonominės prievartos fakto iškėlė bylą Kinijai Pasaulio prekybos organizacijoje.

Diversifikuoti mūsų prekybą ypač Indijos – Ramiojo vandenyno regione pradedame dar iki Kinijos atakos, nes turėjome įtarimą, kad anksčiau ar vėliau nedemokratiniai režimai mūsų priklausomybes išnaudoja prieš mus pačius. Prasidėjus ekonominiam spaudimui, programą teko įgyvendinti kur kas greičiau. Proaktyvi ekonominė diplomatija, diplomatinio atstovybių tinklo plėtra davė vaisių: bendras lietuviškos kilmės eksportas į 10 Indijos-Ramiojo vandenyno šalių jau dabar daugiau kaip 4 kartus viršija eksporto į Kiniją apimtį per pirmąjį 2021 metų pusmetį.

Galiausiai, vasario mėnesį įsiplieskė siaubingas Rusijos karas prieš Ukrainą, kurio realijomis ir aktualijomis, štai jau pusei metų praėjus, tebegyvename iki šiol.

Šis karas mums iškėlė visiškai naujo pobūdžio iššūkius – viena vertus, turėjome sutelkti visas pastangas, kad padėtume Ukrainai atsilaikyti kovoje prieš Maskvos agresiją, kita vertus, rūpintis Lietuvos saugumo užtikrinimu išaugusios geopolitinės grėsmės akivaizdoje.

Šiandien Lietuva yra tarp lyderių konsoliduojant tarptautinę paramą kovojančiai Ukrainai. Čia sutelktai veikia tiek valdžios institucijos, tiek pilietinė visuomenė – tai yra mūsų valstybės moralinės laikysenos išraiška.

Buvome ir esame ES sankcijų Rusijai politikos kūrimo architektai. Pirmieji kreipėmės į Tarptautinį baudžiamąjį teismą dėl Rusijos Ukrainoje vykdomų nusikaltimų žmoniškumui, prisijungėme prie Ukrainos bylos prieš Rusiją Tarptautinio Teisingumo Teisme, būsime aktyvūs ir Europos žmogaus teisių teismo procesuose. Nuolat dirbame ir dirbsime su partneriais, visomis išgalėmis jiems aiškindami, jog negali ir neturi atsirasti jokio „nuovargio“ paramos Ukrainai klausimu.

Atsiliepėme ir į Ukrainos prašymą padėti eksportuoti ukrainietiškus grūdus į pasaulio rinkas. Mūsų aktyvi, nors dažnai nematoma, diplomatinė veikla iš dalies prisidėjo prie to, kad būtų atblokuoti Ukrainos Juodosios jūros uostai ir atnaujintas grūdų eksportas per Odesą.

NATO Madrido viršūnių susitikime priimta mūsų saugumui itin svarbi deklaracija. Tik užtruko, kol ir sąjungininkai įsitikino, kad anksčiau netirštinome spalvų, – nes realybė pasirodė esanti baisesnė. Pavyko užsitikrinti ir JAV įsipareigojimą dėl sustiprinto rotacinio buvimo Baltijos šalyse. Tačiau reikia dar nemažai padaryti, kad iki 2026 metų vidurio Lietuvoje visa apimtimi būtų dislokuota Vokietijos brigada.

Dabartinė padėtis ir žvilgsnis į ateitį

Turime kartu atvirai ir realistiškai, atsakingai ir strategiškai pažvelgti į ateitį: kas mūsų laukia per artimiausius mėnesius, metus ar dešimtmetį. Frazė, kuri pirmiausia ateina į galvą – *a la guerre comme a la guerre*.

Jums nereikia aiškinti, kokioje rimtoje ir sunkioje situacijoje mes, Europa ir visas laisvasis pasaulis, esame atsidūrę. Taip – mes esame kare. Giname savo valstybę Ukrainoje – ir tai nėra tik graži retorinė frazė, bet labai svarbios, labai trapios mūsų tikrovės atspindys. Jei neapginsime Europos saugumo architektūros Ukrainoje, fronto linija labai realiai gali persikelti čia, į Vilniaus gatves. Ukrainoje padedame ginti ir laisvojo pasaulio egzistavimo prielaidas – todėl visos jėgos, pastangos, mintys turi būti nukreiptos ta linkme. Neturime prabangos neesminiams dalykams.

Perspektyvų greitam palengvėjimui ir geroms išeitimis artimuoju laikotarpiu nematau. Kiti metai, tikėtina, bus dar sunkesni – sakau Jums tą labai atsakingai.

Yra daug tokių, ypač Vakaruose, kurie tiki normalizacija – kad prasidėję iššūkiai nurims, baigsis, pasitrauks į antrą planą ir vėl grįšim prie *business as usual*. Tai labai žmogiška. Visų ankstesnių iššūkių metu – kol siautė pandemija, kuomet patyrėme Lukašenkos hibridinę migrantų ataką, kai vyko Kinijos ekonominis terorizmas – manėme ir tikėjome, kad šituos iššūkius įveiksime, jie kada nors baigsis, ir vėl galėsime grįžti į ankstesnę būklę, vėl gyvensime įprastinį gyvenimą. Dabar aš tuo nebetikiu.

Dažnai sakome, kad esame atsidūrę 1939 metų situacijoje, Antrojo pasaulinio karo teritorijoje. Tos analogijos nėra vien metafora. Po Antrojo pasaulinio karo nebebuvo grįžimo į tarpukarį – įsigaliojo visiškai nauja strateginė tikrovė ir vyko naujos globalios sąrangos kūrimas. Sąrangos, kurioje nemaža dalimi gyvename iki šiol – Jungtinės Tautos, NATO ir netgi Europos Sąjunga yra ne kas kita, kaip atsakas į Antrąjį pasaulinį karą ir naują geopolitinę tikrovę, susiklosčiusią po jo.

Labai bijau, kad lygiai taip pat nebebus ir grįžimo į iki-pandeminius, iki-Rusijos karo laikus, į kuriuos galbūt dar ilgai žvelgsime kaip į prarastą, trumpai trukusį, palyginti taikų aukso amžių.

Pasaulis yra negrįžtamai pasikeitęs, ir kuo greičiau mes tai suprasime – ir pradėsime veikti tomis naujomis sąlygomis, – tuo geriau mums seksis įgyvendinti savo misiją: ginti bei stiprinti Lietuvos valstybingumą. Diplomatinės vaidmuo niekad nebuvo toks svarbus nuo 1990 metų, kai reikėjo gležną Lietuvos Nepriklausomybę įtvirtinti. Dabar reikia nepriklausomą demokratinę Lietuvos valstybę apginti, išsaugoti ir sustiprinti, parengiant ją laukiantiems iššūkiams.

Noriu trumpai aptarti kelias temas.

Pirmiausia, nors nesu pranašas, noriu pamėginti pažvelgti į geopolitinę perspektyvą – kokia geopolitinė ateitis mūsų laukia?

Beveik neabejotina, kad didžiosios autoritarinės valstybės – Kinija ir Rusija – konsoliduos savo pastangas kvestionuoti taisyklėmis grįstą pasaulio tvarką ir mesti iššūkį Vakarų saugumo architektūrai. Kaip neabejotina ir tai, kad ir kiti autoritariniai režimai telksis apie šiuos vienokius ar kitokius geopolitines konfigūracijas. Stiprės orwelliškas proporcijas jau dabar siekiantis totalus agresyvumas Vakarų atžvilgiu.

Demokratijos nuosmukis tęsis; ten, kur situacija yra prasta, jį dar labiau prastės. Šalyse, turinčiose autoritarinių tendencijų, galima laukti demokratijos ir žmogaus teisių būklės nuosmukio. Net ir tie ES bei NATO sąjungininkai, kurie flirtuoja su autoritarizmu, tikėtina, dar labiau dreifuos ta linkme – o lygia greta sieks maksimaliai išnaudoti savo turimus svertus susilpninti šių dviejų laisvojo pasaulio sąjungų gebėjimą bendrai ir ryžtingai veikti.

Mūsų patirtis liudija, kaip lengvai autoritariniai režimai gali paversti ginklu bet ką – nuo civilinės aviacijos institucijų iki grūdų eksporto, nuo migracinių srautų iki informacijos, nuo energijos išteklių

iki branduolinės saugos. Šią tendenciją įvardija neseniai pasirodžiusios Marko Galeotti knygos pavadinimas – *Weaponization of Everything*.

Visi mūsų silpnymai, visi taškai, kur esame atsivėrę nedemokratinėms jėgoms, bus išnaudoti prieš mus pačius. Todėl privalome ieškoti atsparumo receptų dabarties ir ateities krizėms, mažindami priklausomybes nuo priešiško nestabilių režimų. Tam turime proaktyviai ieškoti alternatyvų, stiprinti ES vidaus rinką, gerinti technologinį konkurencingumą, paremtą tiek europinių gamybos pajėgumų stiprinimu, tiek ir laisva prekyba su demokratinėmis partnerėmis, – tokiais būdais didinsime Europos strateginę autonomiją plačiaja prasme.

Pasaulio pasidalinimas į blokus – tarp laisvojo pasaulio ir autoritarinių valstybių ašies – tikrai aštrės. Tai reikš, kad geopolitinio apsisprendimo iššūkis vis labiau palies trečiąsias, daugiausia besivystančias šalis, per kurias nusidrieks kovos dėl įtakos ir politinės paramos fronto linija. Būdami laisvojo, demokratinio pasaulio atstovai, negalėsime likti nuošalyje – visi mūsų diplomatiniai veiksmai turės būti nukreipti vardan bendro tikslo.

Savo ruožtu tokia geopolitinė raida iš naujo dvelkia senu košmaru – kad vėl grįš didžiųjų galių politika, kur bus dalinamasi įtakos zonomis. Tvarka, kurioje pasaulio politiką diktuos didieji „drambliai“, o mažosios valstybės turės tūnoti kamputyje, kad nekristų niekam į akis, ir tikrai tikėtis, kad agresorės jų nepastebės. Kad mažųjų – ar netgi vidutinio dydžio – valstybių interesai, saugumas, pati egzistencija gali būti traktuojami kaip *expendable* arba „paaukotini“ didesnių interesų vardan.

Lygiai taip buvo manančių, jog Ukrainos teisėtos aspiracijos būti ES ir NATO nare gali būti paaukotos, kad nuramintų Rusiją po 2014 metų invazijos. Šiuo metu kai kam 23 milijonų taivaniečių noras gyventi laisvoje ir demokratinėje visuomenėje atrodo aukotinas, kad būtų išvengta galimo didžiulio konflikto su Kinija.

Dabar globali saugumo architektūra pavojingai eižėja dėl Rusijos karo Ukrainoje. Jeigu leisime jai sugriūti, pirkdami atokvėpį ir laikiną taiką kompromisais su agresoriumi, kur visa tai pasibaigs? Turime saugotis, kad neateitų laikas, kai ir Baltijos valstybių saugumas atrodys „paaukotinas“ vardan kokio nors gilesnio didesnių valstybių intereso.

Ypač svarbu partneriams ir sąjungininkams perteikti, kad toksai mąstymas yra paremtas ydinga logika. Vengimas besąlygiškai paremti Ukrainą po 2014 metų Rusijos invazijos neatnešė taikos, o tik paskatino Rusiją pradėti didžiausią karą Europoje po Antrojo pasaulinio karo pabaigos. Nuolaidžiaujantys kompromisai neveda į taiką. Jie tik skatina tironus galvoti, kad laisvasis pasaulis silpnas bei neryžtingas, ir pradėti naujus, dar didesnio masto karus. Europa ir visas laisvasis pasaulis turėjo tai išmokyti po 1938 metų Miuncheno, po Rusijos įsiveržimo į Sakartvelą ir po Krymo aneksijos – tačiau pamokos kažkaip vis užsimiršdavo.

Ši užmarštis yra mums ypač pavojinga – ji grindžia kelią į tokią pasaulio tvarką, kur mažesniosios valstybės ir milijonai žmonių gali būti „paaukotini“, kad užganėdintų tironišką didybės ir dominavimo vizijas. Vienintelis būdas to išvengti – neužleisti autoritarams nė centimetro teritorijos, nei fizinės, nei metaforinės.

Tik tuomet galime tikėtis sukurti globalią tvarką, kurioje mažesniosios demokratijos, tokios kaip Ukraina, Taivanas ar Lietuva, nebus laikomos *expendable*, „paaukotinomis“.

Tačiau kaip mažosios valstybės, kaip kad Lietuva, gali būti girdimos tame pasaulio politikos kambaryje, kur stumdomi didieji dramblių? Kaip išsaugoti politinį subjektiškumą, netampant vien tik didžiųjų galybių politinių planų objektu?

Turime ieškoti politinio veikimo svertų, kuriems valstybės dydis nėra toks svarbus. Daugiašaliuose formatuose viena šalis turi vieną balsą – ar tai būtų nedidelė Karibų jūros sala, ar milijardinė supervalstybė. Todėl privalome aktyviai išnaudoti savo balsą daugiašaliuose formatuose: kaip kažkada tai darėme JT Saugumo taryboje, o dabar darome JT Žmogaus teisių taryboje.

Rusijos karo Ukrainoje kontekste ypatingai išryškėjo daugiašalės diplomatijos svarba, o kartu, deja, – ir tarptautinių organizacijų veiksnio spragos. Ne tik Jungtinės Tautos, bet ir Europos saugumo ir bendradarbiavimo organizacija, ir UNESCO, ir kitos organizacijos labai aiškiai jaučia Rusijos bei Kinijos narystės ir dalyvavimo organizacijos veikloje pasekmes. Tampa vis labiau akivaizdu, kad šiuolaikiniame pasaulyje tarptautinės organizacijos privalo turėti lanksčius instrumentus, leidžiančius priimti netradicinius sprendimus ir užtikrinti savo prasmingą bei efektyvų veikimą. Kvieskime partneres apie tai rimčiau pasvarstyti – ir pradėti giliai permąstyti tarptautinę daugiašališkumo sistemą, galvoti apie institucijas, kurios būtų adekvačios pasitikti ateinančios epochos iššūkius.

Kitas svarbus būdas maksimalizuoti savo politinę galią – tai sąjungininkai, įsitinklinimas, buvimas platesnio formato ir didesnio dialogo dalimi. Tačiau norint įgyti sąjungininkų, reikia turėti ką pasakyti jiems rūpimuose dalyuose, kurie mums galbūt nėra savaime suprantami ar natūralūs. Dažnai tai reiškia išėjimą iš mums artimų ir aktualių klausimų komforto zonos. Norint užmegzti dialogą ir pelnyti pasitikėjimą tų šalių, kurios iki šiol nebuvo prigimtiniai mūsų sąjungininkai, turime išmokyti išgirsti, kas rūpi joms, ir gebėti kažką pasiūlyti.

Mums pirminis, akivaizdžiausias sąjungininkų tinklas yra Europos Sąjunga, kuri karo akivaizdoje parodė solidarumą ir gebėjimą mobilizuotis. Priimti septyni paketai sankcijų Rusijos atžvilgiu. Girdime stipresnę Briuselio balsą tarptautinėje plotmėje, išipareigojimus netolimoje ateityje visiškai atsisakyti Rusijos energetinių išteklių. Europos valstybių rate tapo nebeapatogu kalbėti apie bendradarbiavimą su Rusija. Turime užtikrinti, kad tokios nepatogumo nuotaikos įsitvirtintų ne tik retorikoje, bet ir ilgalaikėje santykių su Maskva perspektyvoje. Kartu neturime tapti „Maskvos nežeminimo“ ir „švelnaus kalbėjimo su Maskva“ retorikos įkaitais – ir ryžtingai pasisakyti prieš tendencijas ir veikėjus, kurie ardo bei silpnina ES vienybę.

Glaudesnis Lietuvos bendradarbiavimas su panašiai mąstančiais sąjungininkais būtinas ir todėl, kad, kaip rodo Kinijos pavyzdys, ekonominės prievartos naudojimas tarptautiniuose santykiuose, deja, didėja, todėl tokiems veiksams turime rengtis iš anksto. ES lygiu didelį dėmesį skiriame kurti naują teisinį instrumentą, kuris apsaugos ES nares nuo trečiųjų valstybių taikomos ekonominės prievartos. Tikimės, kad ES šalims pavyks greitai dėl jo susitarti.

Karas Ukrainoje ir tektoninės globalios saugumo architektūros slinktytys naujai išryškino ir transatlantinių santykių svarbą – NATO tebėra vienintelis patikimas pagrindas, ant kurio galime statyti tvarią Europos ir pasaulio saugumo struktūrą. Prieš pusantrų metų prezidento Joe Bideno pradėtą NATO re-konsolidaciją, JAV ir europietiškujų sąjungininkų suartinimą būtina visomis išgalėmis palaikyti ir tęsti. Lygiai taip pat remsime ir iš NATO kylančias ir ją besiremiančias regionines saugumo iniciatyvas, kaip kad AUKUS ir QUAD formatai.

Trečias tarptautinio solidarumo, sąjungininkų telkimo horizontas – tai globalus demokratijų aljansas. Ypač Rusijos agresijos akivaizdoje, kaip ir ankstesnio Kinijos ekonominio spaudimo kontekste aiškiai patyrėme, koks svarbus demokratijų solidarumas ir tarpusavio pagalba. Būtent tai įkvepia ir motyvuoja mūsų paramą Taivano demokratijai, santykių su Japonija plėtrą, ryšių su kitomis įvairiuose pasaulio regionuose esančiomis demokratijomis mezgimą ir stiprinimą.

Dar vienas ypač svarbus instrumentas mažųjų valstybių arsenale – tai naratyvų kūrimas, įgalinantis keisti vyraujančią diskursą. Ir čia dydis anaipol nėra lemiamas faktorius – savo moralinio pavyzdžio galia net ir maža valstybė gali transformuoti vyraujančią naratyvą ir taip įtakoti politinio pasirinkimo parametrus. Prisiminkime Lietuvą 1990 metais, kuri savo drąsiu veiksmu pasauliui parodė, kad baisioji Sovietų Sąjunga tėra milžinas molinėmis kojomis. Arba Islandiją, kuri atvėrė ligi tol neegzistavusią politinio veikimo erdvę pripažindama Lietuvos nepriklausomybę. Noriu tikėti, kad Lietuva ir dabar atlieka panašų vaidmenį kitų, demokratijos siekiančių ir jas ginančių tautų atžvilgiu.

Tačiau net ir kasdieniškesniais klausimais esminė užsienio politikos kova itin dažnai yra kova dėl naratyvo. Matėme, kaip buvo svarbu užtikrinti, kad Lukašenkos vykdoma hibridinė migrantų ataka nebūtų išaiškinta kaip humanitarinė pabėgėlių krizė. Savo ruožtu Rusija sugebėjo besivystančio pasaulio šalims pristatyti naratyvą, kad dėl maisto stygiaus kalta ne Rusijos agresija, bet Vakarų sankcijos – šis mūsų dėl naratyvo, deja, nebuvo laimėtas.

Todėl komunikacija, pastangos formuojant tikrovę atitinkančią naratyvą, kova su propagandiniais bandymais užgrobti viešąją sąmonę yra vienas svarbiausių mūsų diplomatijos uždavinių. Tik išmokę garsiai, nuosekliai ir įtikinamai perteikti savo poziciją, galime tikėtis likti nesumindžioti besistumdantių geopolitinių dramblių pilname kambaryje.

Savo veiksmais, principinga laikysena autoritarinių režimų agresijos akivaizdoje Lietuvos valstybė yra pelniusi neabejotiną moralinį autoritetą. Tai padeda padaryti mūsų balsą geriau girdimą ir įtaigesnį. Principinga politika, įsipareigojusi pamatinėms vertybėms, ir toliau turi išlikti visų mūsų sprendimų pagrindas.

Tačiau nesutikčiau su tais, kurie bando išvesti priešpriešą tarp šios principingos politikos ir tarp Lietuvos interesų užtikrinimo. Gan dažnai dabartinė Lietuvos užsienio politika apibūdinama kaip „vertybinė“ politika, kuri priešinama „interesų vedamai“ politikai arba „*Realpolitik*“. Tačiau koks yra giliausias Lietuvos interesas?

Mano supratimu, giliausias Lietuvos interesas, mano įsitikinimu, yra tokia pasaulio tvarka, kurioje mažos valstybės, kaip Lietuva, gali išlikti ir saugiai gyvuoti bei klestėti. Naujoji Lietuvos užsienio politika visų pirma yra to intereso išsigryninimas.

Iš to seka labai daug: teise grįsta globali sąranga, teisės viršenybė ir konfliktų sprendimas taikiu būdu, tautų apsisprendimo teisė, žmogaus teisės, laisvės ir demokratijos kaip politinės santvarkos bei visuomenės raidos vertės matas.

Todėl, sakyčiau aš, nėra jokio prieštaravimo tarp įsipareigojimo vertybėms ir teisingai suprasto intereso. Vykdydami principingą vertybinę politiką, tuo pat metu galime ir turime nepaprastai kietai ginti pamatinius Lietuvos interesus – turime būti tas ežys, ant kurio drambliai tiesiog bijotų užlipti.

Galiausiai, paskutinis klausimas, kurį norėčiau trumpai aptarti – kaip, pasaulio geopolitinę sąrangą ir ekonomiką krečiant išbandymams, išlaikyti mūsų valstybės raidos pasiekimus per tris Nepriklausomybės dešimtmečius?

Visiems gerai žinomoje Lewiso Carroll'o knygoje Raudonoji karalienė Alisai sako: „turi bėgti iš visų jėgų, kad išliktum toje pačioje vietoje“. Tačiau mums neužtenka išlikti toje pačioje vietoje – todėl turim bėgti dar greičiau.

Taigi pirma savybė yra greitis, dinamizmas reaguojant į žaibiškai ir netikėtomis kryptimis besikeičiančią situaciją, pasiryžimas nepasilikti prie komfortabilių praeities tikrėnybių, kai

aplinkybės keičiasi, bandymas aplenkti laiką metant žvilgsnį į ateitį – kokios temos, klausimai ir iššūkiai bus aktualūs, dar tik atsidurs mūsų ir pasaulio darbotvarkėje ateityje.

Antra savybė – atkaklumas ir ištvermė. Mūsų laukiantis bėgimas yra ne sprintas, o maratonas; mums reikės maksimalaus atkaklumo ir ištvermės, kad išlaikytume demokratinio pasaulio dėmesį, neleistume nei sau patiems, nei sąjungininkams numoti ranka ir pasakyti: „Nieko čia nebepavyks, neverta vargti“ – ar kalbėtume apie karą Ukrainoje, ar apie sankcijas Rusijai, ar apie demokratinę Baltarusijos ir kitų tironiškų režimų užvaldytų kraštų ateitį.

Galiausiai, drąsa – drąsa ne kaip abstrakti savybė, bet tas gebėjimas ištverti nejaukią būseną, kai vienui vienas atsiduri kitų priešakyje, su visa vienatve ir baugiu nejaukumu, kuriuos tokia laikysena gali atnešti, arba kai susiduri su bauginančia naujų iššūkių, grėsmių ir grasinimų tamsa. Ir tuomet vienintelis dalykas, kurio gali laikytis įsikabinęs, kuris nušviečia kelią toje tamsoje – tai prisiimta atsakomybė už kitus ir suvokimas, jog nėra kito kelio – tiktai pirmyn.